

Dzieje Słowian i świata na tle religii – 39

5 sierpnia 2022

Ariowie-Słowianie po drugim potopie

Po drugim potopie, który miał miejsce 8,3 tys. lat p.n.e. życie na Ziemi odbudowało się. Obszary Eurazji, od zachodniej, północnej i środkowej Europy przez Bałkany po północną i środkową Azję, oraz od Mezopotamii i Iranu po zachodnie Indie zasiedlała w większości ludność aryjsko-słowiańska. Zachodnie i południowe obszary Europy zasiedlała w większości ludność baskijsko-galijska.

Wiele społeczności Ariów-Słowianin w Europie, jak i podobnych im w Azji Środkowej, w Iranie i Indiach, przetrwało wszystkie wcześniejsze kataklizmy jakie nawiedziły Ziemię. Ariowie-Słowianie w Europie stanowili ludność genetycznie i językowo podobną z Ariami-Słowianami Indoscytami w Azji Środkowej oraz Południowej, od Mezopotamii i Iranu po Indie.

W Grecji i Anatolii odbudowała się ludność, grecko-ormiańska, a w północnym Kanaanie i Fenicji, czyli Syropalestynie, ludność celtycka, ludy te zamieszkiwały przed potopem starożytną Jonię. Na terenach Syrii, Asyrii, Babilonu i Sumeru zamieszkiwała ludność aryjsko-słowiańska.

Rasa biała słowiano-aryjska wywodząca się z Hiperborei około 112 tys. lat temu migrowała na tereny obecnej Syberii i dalej do Dolin Indusu i Saraswati, Iranu, Europy, Sumeru, Egiptu i Etiopii z utworzeniem tam wszystkich wymienionych cywilizacji.

Ariowie-Słowianie należący wcześniej do Imperium Ujgur-Gobi a później do I i II Imperium Ramy odbudowali strukturę i organizację Ariów w Eurazji, z centrum północnym – uralsko-

ałtajskim i południowym – irańskim. Iran starożytny nazywał się Airyan (Ziemia Ariów), a najstarsza nazwa Iranu to Ariyaramna (Ziemia Ariów Ramy).

W trakcie odtwarzania struktur słowiano-aryjskich w Azji Środkowej doszło do wojny ze starożytnymi Chinami, rasą żółtą. Wojna ta zakończyła się zwycięstwem Słowian. W roku 5508 p.n.e. doszło do zawarcia pokoju Słowian z Chinami. Wydarzenie to dało początek datowania nowej ery słowiańskiej, od tego czasu zaczęto liczyć nowy rok słowiański od Stworzenia Świata (pokoju) w Gwiezdnej Świątyni (SŚGŚ), tak nazwano wydarzenie związane ze zwycięstwem i zawarciem pokoju. Nazwę Gwiezdna Świątynia nosił rok wg słowiańskiego kalendarza, w który został zawarty ten pokój. Wojna słowiańsko-aryjska z rasą żółtą została opisana runami słowiańskimi w „Aweście Weda”. „Awesta” została spalona przez Aleksandra Macedońskiego w III w p.n.e. w wyniku manipulacji i podżegania przez „czarnych” kapłanów egipskich (faryzeuszy).

Kolebką pradawnej cywilizacji aryjsko-hiperborejskiej był nieistniejący obecnie kontynent Hiperborea, leżący ongiś w miejscu dzisiejszej Arktyki. Historia Hiperborei ma swoje odbicie w historyczno-religijnych tekstach hinduskich, irańskich i greckich. Starożytni historycy pisali, że w Hiperborei Słońce nie zachodzi przez pół roku, klimat jest łagodny, ludność nie wie, co to są choroby, niezgoda, wrogość między ludźmi. Tamtejsi mieszkańcy byli rozumni i sprawiedliwi, wydoskonaleni w naukach i rzemiosłach, posiadali cudowne bronie i aparaty latające. Po migracji Słowiano-Aryjczyków z Hiperborei na Syberię, a później na południe i na zachód do Europy, antyczni historycy lokalizowali Hiperboreę w północnych regionach Eurazji.

Dowody archeologiczne nawiązują do historii zapomnianej rasy Aryjskiej z przed ponad 100 tys. lat. Ludzi mieszkających w rejonie Arktyki, w tym czasie strefy umiarkowanej a następnie migrujących na południe do Azji Środkowej, ze względu na zmiany klimatu. Tam, na ziemi-raju mędrcy Aryjczycy dali

podstawę uralsko-ałtajskiej (aryjsko-słowiańskiej) rasie, która ewoluowała przez tysiąclecia wzbogacając zasoby pierwotnej ludności poprzez rozwój kosmologii i politycznych struktur. Dała podwaliny naszej współczesnej cywilizacji, migrując po całej Ziemi.

Wedy opisują, że w centrum Hiperborei, pośrodku Asgardu, pod północnym biegunem nieba, pod Gwiazdą Polarną, kiedyś istniała święta góra Meru. Na jej szczycie Słowiano-Aryjczycy zbudowali ogromną świątynię Mandala. A symbolem na samym szczycie świątyni, była nasza galaktyka, Droga Mleczna, przedstawiona w symbolu swastyki.

Przykładem świątyni jaką zbudowali Słowiano-Aryjczycy na górze Meru jest miasto Arkaim – miasto swastyka (miasto Mandala) położone na południowym Uralu w pobliżu rosyjskiego miasta Czelabińsk na Syberii. Jest to starożytna słowiano-aryjska horyzontalna świątynia i superobserwatorium. Okres jego budowy datowany jest na około 5 tys. lat p.n.e., a nieoficjalnie na sprzed 12 tys. lat p.n.e.

Arkaim jest warownym miastem zbudowanym na zasadzie kręgów wokół centralnego placu. Do środka prowadzą cztery misternie skonstruowane przejścia, wzorujące się na czterech wejściach między ramiona swastyki. Było to obserwatorium, twierdza administracyjna oraz centrum religijne. Osada z epoki neolitu i brązu, a sięgająca czasów daleko z przed potopu, była współczesna i starsza od istniejących na świecie cywilizacji z tego okresu, jak Vinča/Vinci, trypoliska, egipska, helladzko-minojska, mezopotamska, Doliny Indusu. Prace wykopaliskowe odkryły dwadzieścia kolejnych grodzisk i nekropolię w Dolinie Arkaim. W tamtym rejonie odkryto też najstarszy znany piec do wytopu miedzi.

Arkaim jest jednym z historycznych słowiano-aryjskich miast Trojańskich zbudowanych na zasadzie trzech koncentrycznych murów obronnych lub kanałów. Miasta te przeszły do historii jako neolityczne ośrodki mądrości i siedziby starożytnych

bogów-królów. Zbudowana przez Słowiano-Aryjczyków Troja w Azji Mniejszej, którą grecki król Agammenon zniszczył podczas wojen trojańskich, była zbudowana na tej samej zasadzie kręgów. Ale Arkaim był starszy od Troi opisanej w „Iliadzie” Homera. Arkaim jest również starszy niż zbudowany z wałów ziemnych otaczających zespół kamiennych kręgów Stonehenge.

Znajduje swój prototyp w Atlantydzie Platona z jej trzema koncentrycznymi kręgami kanałów. A także w legendarnym Electris – hiperboreańskim mieście, o którym mówiło się, że zostało zbudowane pod Gwiazdą Polarną przez boga mórz Posejdona.

Na obszarach środkowej i północnej Eurazji odkryto szereg zadziwiających budowli i artefaktów świadczących o istnieniu tam cywilizacji słowiano-aryjskiej. Zachowały się podania o tajemniczej krainie północy zwanej Szambala, które niektórzy umieszczają w Tybecie, inni w górach Ałtaju, Pamiru czy Zabajkale, a jeszcze inni – na północnych terenach Europy – Danii, Norwegii, Szwecji czy polskiego Pomorza.

W Arkaim między innymi przechowywane były także słowiano-aryjskie „Wedy”. Obecnie przechowują je i chronią kapłani – strażnicy starożytnej mądrości, przy słowiano-aryjskich chramach (świątyniach) Staroruskiego Inglistycznego Kościoła Starowierców – inglingów. Nigdzie nie określono dokładnego miejsca ich przechowywania, ponieważ słowiańską dawną mądrość ciemne siły starały się zniszczyć przez ostatnie dwa tysiące lat. Teraz kończą się czasy panowania tych sił i strażnicy „Wed” zaczęli tłumaczyć je na język ruski i publikować.

W starożytności u słowiano-aryjskich narodów istniały cztery podstawowe pisma – według liczby podstawowych rodów białej rasy. Najstarsze z zachowanych dokumentów, są „Santi Wedy”, zapisane starymi h’aryjskimi runami. Inna nazwa run słowiańskich to runiki oraz karuna. W głównym ujęciu alfabet karuny składa się ze 144 run, natomiast jego uproszczona forma posiada 48 run i 2 znaki interpunkcyjne.

Ta stara forma pisma nie zniknęła w otchłani wieków, tak jak inne starożytne alfabety świata, nadal pozostaje podstawową formą pisma u kapłanów starowierców-inglingów. Aby h'aryjska runiczna forma zapisu zachowała się dla naszych potomków i by stara mądrość nie zaginęła w otchłani czasu, jest nadal wykładana w seminariach Staroruskiej Cerkwi Inglistycznej i przekazywana z pokolenia na pokolenie.

W czasach starożytnych na bazie starych h'aryjskich run powstały pisma dalekowschodnie, jak chińskie, japońskie, koreański i inne, a także pismo egipskie. H'aryjskie runy zwane karuną stały się główną bazą dla stworzenia uproszczonych form zapisu wielu starych alfabetów, takich jak sanskryt, dewanagari, pismo klinowe, pismo słowiańskie i etruskie, celtyckie runy. Stały się także podstawą wszystkich współczesnych alfabetów świata fenickiego, arabskiego, greckiego, łaciny, głągolicy i cyrylicy.

Eksodus Ariów-Słowian z Hiperborei, a później migracja z Syberii na południe, stanowi w oczach współczesnej nauki fakt niepodważalny. Część z nich osiadła na terenie Hindustanu, Iranu, Mezopotamii i Azji Mniejszej, inna – na południu Europy w tym na Bałkanach. Później, po kolejnych tysiącach lat, gdy klimat na północy ponownie się ocieplił, nastąpiły także fale cofające się, reemigracje ludności aryjskiej. Przy czym jedni Ariowie udali się na północ Europy, dokąd ciągnęła ich pamięć genetyczna. Drudzy zakorzenili się w Europie Środkowej oraz na Uralu, Ałtaju, Syberii i Czarnomorzu, dając początek przede wszystkim ludom słowiańskim i bałtyckim, których języki, podania i wierzenia są uderzająco podobne do indyjskich.

W VII-IV tysiącleciu p.n.e. na olbrzymich połaciach Eurazji i tzw. Wielkiego Stepu, rozciągającego się od Dunaju, Renu, Łaby i Wisły na zachodzie, Skandynawii na północy, do Syberii, Uralu, Mongolii, Północnych Chin i Jakucji na wschodzie i Oceanu Indyjskiego na południu kształtowała się cywilizacja, tworzona przez liczny superetnos obdarzony niezwykłą energią kulturotwórczą. Ziemie te nazywane były Arianą.

Na terenie południowego Uralu archeolodzy znajdują ogromną ilość rozmaitych wyrobów i doskonałych narzędzi, produkowanych tu na masową skalę w trzecim i drugim tysiącleciu p.n.e. Z charakteru zaś tej kultury materialnej i jej wysokiego poziomu technologicznego wnioskować można, że musiały być wynikiem, co najmniej paru tysięcy lat poprzedzającego rozwoju cywilizacji. Źródła pisane z II tysiąclecia p.n.e. nazywają ich Ariami, a sam kraj Arianą/Arjanam.

Dowody archeologiczne ujawniają prehistoryczną przeszłość uralsko-ałtajskich narodów. Są konkretnym dowodem na istnienie uralsko-Ałtajskiej słowiano-aryjskiej cywilizacji z centrum położonym na skrzyżowaniu Azji i Europy, ważnego regionu w tworzeniu złożonych społeczeństw Aryjczyków. Cywilizacja ta istniała w korytarzu Eurazji na długo zanim ukształtowali się obecni Indoeuropejczycy. Należy pamiętać, że nazwa Ur-Al była znana na długo przed słowami sumeryjskimi (Ur, Al, El, An) i pojawiły się na sumeryjskich tabliczkach glinianych z tak zwaną „pierwszą” sumeryjską słowiano-aryjską cywilizacją ludzką.

W piątym tysiącleciu p.n.e. lud ten był już zdolny do zakładania dobrze zorganizowanych kultur, księstw i cywilizacji, jak kultury-cywilizacje Vinča i Trypolska, a później kolejne w Europie; księstwo Harappanów w północno-zachodnich Indiach; kultura Majkopska na północnym Kaukazie; cywilizacje Iranu i Elamu na południu Iranu i cywilizacja Sumeru; państwo Hetytów, państwa Filistynów i Etrusków. Zaczęli spisywać pismem vinčańskim na Bałkanach i klinowym w Elamie i Sumerze pierwsze spisy inwentarza i transakcje finansowe, a następnie teksty filozoficzne, historyczne, teologiczne, medyczne, poetyckie. Obydwa alfabety oparte zostały na runicznym piśmie słowiańskim zwanym karuna.

Ariowie posiadli sztukę wytapiania metali, wynaleźli proch, konstruowali wozy bojowe na kołach ze szprychami, uprawiali rolę, udomowili dzikiego konia. Te, jak też mnóstwo innych wynalazków dokonanych przez Ariów (Aryjczyków), trafiały z

biegiem stuleci razem z wędrownymi ludami aryjskimi nie tylko do Chin, Indii i Mongolii, ale także do Azji Mniejszej, Śródziemnomorza, Egiptu i Europy Zachodniej. W kręgu tejże cywilizacji wynaleziono także rzeczy codziennego użytku, jak spodnie, koszule, skórzane buty z cholewami, żelazne sierpy i uzdy dla koni, oraz widelec i nóż do spożywania posiłków.

Ariowie-Słowianie byli Protoindoeuropejczykami, którzy dali początek dziesiątkom późniejszych narodów. Ariowie – Hiperborejczycy są w części tożsami także z mieszkańcami legendarnej Atlantydy, którzy posiadali olbrzymią wiedzę w różnych gałęziach nauki i technologii.

Słowianie przewyższali pod względem kultury i ucywilizowania Celtów, którzy swoją wiedzę i osiągnięcia przejęli od Ariów-Słowian. Olbrzymi sakralny kompleks słowiański Arkona na Rugii był tak wpływowy, że płaciły mu daninę wszystkie okoliczne królestwa, przez parę tysięcy lat.

Pradawny etnonim „Aria” z reguły bywa interpretowany jako „szlachetny”, „dostojny”, „zajmujący wysokie położenie”, ale też jako „nasz”, „swój”, przeciwstawny obcemu. Była to więc samonazwa etnosu świadomego swego znaczenia, siły i wartości. Przez szereg stuleci rzeczownik „Aryjczyk” czy przymiotnik „aryjski” znajdowały się w normalnym, powszechnym obiegu naukowym.

Istnieje punkt widzenia, prezentowany przez szereg poważnych uczonych, że rasa aryjska z Wielkiego Stepu była twórczynią niemal wszystkich fundamentalnych osiągnięć cywilizacyjnych, w tym wynalazków technicznych i technologicznych, wszystkich sztuk, w tym architektury, rzeźby i muzyki.

Ariowie byli pionierami rolnictwa, jak też mistrzami w selekcji roślin i hodowli zwierząt udomowionych. Ich niezmordowanym pracom selekcyjnerskim towarzyszyły magiczne zabiegi kapłanów, którzy wspomagali hodowców w ich usiłowaniach.

Aryjczycy nie tylko wyhodowali szereg ras koni i innych zwierząt domowych, ale na terenie Indii udomowili słonie. Ujawnione zaś w ciągu tysięcy lat badań i obserwacji prawidłowości genetyczne, zostały przez nich następnie wykorzystane także w celu doskonalenia rasy ludzkiej. Proces ten rozpoczęli ponoć przed około ośmioma tysiącami lat, o czym świadczą znaleziska archeologiczne m.in. na terenie Południowego Uralu. Ariowie dbali skrupulatnie o czystość rasową, kategorycznie nie dopuszczali (przez odpowiednie wychowanie młodzieży i przez przepisy prawa) do jakichkolwiek poufałych kontaktów między sobą a innymi rasami.

Od samego początku Ariowie cenili cnotę żołnierskiego męstwa. Młodzieniec, który nie został przez rok przeszkolony wojskowo, nie miał prawa do założenia rodziny. Uważali, że w sztandarach wojskowych żyją duchy przodków, które opiekują się żywymi. Dlatego umieszczali na nich wizerunki drakonów, orłów, barsów, gryfów, wilków, oraz równoramienne krzyże. O tych ostatnich sądzono, że ich wizerunek chroni przed chorobami i innymi nieszczęściami. Strata sztandaru w walce pociągała za sobą rozproszenie danego rodu, ułusu czy oddziału. Przestawał on po prostu istnieć.

Zwyczaj walki pod sztandarem przetrwał tysiąclecia i także obecnie we wszystkich armiach świata sztandar pułku czy dywizji stanowi świętość, dla ratowania której żołnierze i oficerowie gotowi są poświęcić życie. Najwyższym orderem wojskowym wojsk aryjskich był żelazny krzyż równoramienny (zwany obecnie „maltańskim”) z wizerunkiem kręgu słonecznego pośrodku, odnajdywany w wykopaliskach sprzed ponad 2,6 tys. lat.

Szczególnym uszanowaniem i opieką otaczano w kulturze Ariany filozofów, spisujących w odosobnionych klasztorach swe dzieła; uważano ich za najcenniejszy skarb narodu, za kustoszów mądrości, spływającej na Ziemię z wiecznego błękitnego nieba, jako z przestrzeni duchowej.

Jeśli idzie o duchowość i intelekt, Ariowie wyznawali pierwotnie wyłącznie „młodzieńczy” kult siły fizycznej, walki i zwycięstwa. Według ich wierzeń życie było ciągłym odradzaniem się nieśmiertelnej duszy w coraz to nowym ciele, niebawem bowiem po śmierci poprzedniego ciała – jak uważano – przenosi się ona do embrionu dopiero poczynanego w klanie rodzinnym dziecka i rozpoczyna nowe życie na Ziemi wśród rodaków.

Kilka tysiącleci przed nową erą pierwotna wspólnota aryjska zaczęła się dzielić na dwie wielkie gałęzie: Turan (Ziemie Tura, czyli Ariów zachowujący nadal tradycyjny wędrowny tryb życia, oparty na hodowli koni i zwierząt domowych) oraz Iran (Ariowie przechodzący na osiadły tryb życia i uprawę roli). Tożsama pod względem genetycznym populacja nie tylko rozszczepiała się powoli na dwie części, ale i zaczęła się pogrązać we wzajemnej wrogości i bratobójczych wojnach. Uprawiający rolę Ariowie osiedlili się na terenie obecnego Iranu i środkowo-wschodniej Europy. Na terenie Iranu zachowali swą tradycyjną nazwę. Ta zaś część, która nadal koczowała i uprawiała hodowlę bydła, była – dla rozróżnienia – zwana przez Persów Sakami lub Turami (Turańczykami), przez Greków – Scytami. Obie formacje, choć identyczne pod względem biologicznym i językowym, prowadziły ze sobą wojny. Z biegiem stuleci Turańczycy jednak sami zaczęli przechodzić na osiadły, rolniczy tryb życia.

Pod wieloma względami myśl etyczna Iranu i Turanu była podobna, a nawet identyczna. Cywilizacja turańska była arystokratyczną cywilizacją żołnierską, opartą na znakomitej samoorganizacji, na kulcie walki i zwycięstwa, na karności, samodyscyplinie i pomocy wzajemnej członków społeczności, jak też na swoistej beztroskiej i wielkodusznej szczodrobliwości. Znaczną część dóbr składano w świątyniach lub na ręce kapłanów jako ofiarę, uważano bowiem, że im więcej Bogu się ofiaruje, tym szczodrobliwiej wynagrodzi on swych wyznawców. To doprowadziło po pewnym czasie do niekorzystnego wzrostu władzy

kasty kapłańskiej, która jednak wspierała swym autorytetem świeckich władców narodu, była im podporządkowana i nie usiłowała zastąpić sobą władzy świeckiej.

Obyczajowość praktyczna dawnej cywilizacji aryjskiej posiadała swe cechy specyficzne: państwo było uważane za zbiorową mądrość i zbiorową samoorganizację narodu, mającą na celu skuteczne funkcjonowanie w konkretnych warunkach dziejowych. Mniemano, że dobro wspólne stanowi wartość najwyższą i że tylko w doskonale zorganizowanym społeczeństwie jego członkowie czują się bezpiecznie, a cel ten będzie nieosiągalny, jeśli wszyscy członkowie wspólnoty narodowej nie zrezygnują z części swych indywidualnych skłonności, upodobań, interesów i praw (a tym bardziej ze swej osobniczej samowoli, jednoznacznej z chaosem i bezładem) na rzecz zbiorowości. Pielęgnowano więc tak wielkie cnoty, jak wierność, cześć, obowiązkowość, a za najlepszy sposób samoorganizacji narodu – państwo scentralizowane.

Łącznikiem uralsko-ałtajskiej słowiano-aryjskiej cywilizacji z centrum w Arkaim z epoki neolitu i brązu, a stworzonymi przez Ariów-Słowian cywilizacjami Elamu i Sumeru była kultura Majkopska, która ukształtowała się w rejonie północno-wschodniego wybrzeża Morza Czarnego i północnego Kaukazu. Oficjalnie datowana na okres (3700-3000) p.n.e., a nieoficjalnie powstała dużo wcześniej, i to jej twórcy zapoczątkowali okres kultury Uruk w starożytnej Mezopotamii. Kulturę Uruk stworzoną przez Ariów-Słowian cechuje przede wszystkim bezprecedensowy rozwój techniki i urbanizacji południowej Mezopotamii. Do najważniejszych innowacji technicznych należały: wynalazek radła, które zastąpiło motykę, szybkoobrotowego koła garncarskiego, zastosowanie koła do transportu w konstrukcji wozów czterokołowych, a także rozpoczęcie wytopu miedzi. Jednakże najważniejszym wynalazkiem w tym okresie było pismo, które gwarantowało i było wręcz niezbędne do sprawnego funkcjonowania i dalszego rozwoju nowoczesnych miast-państw, a także całej Bliskowschodniej

cywilizacji. Pierwotnym pismem starosumeryjskim było runiczne pismo słowiańskie zwane karuna, dopiero po jego uproszczeniu powstało pismo klinowe.

Swastyka jest najważniejszym symbolem Ariów-Słowian w całej Eurazji. Jest jedną z postaci krzyża, znana była także w późniejszej sztuce chrześcijańskiej, gdzie nosi miano „crux gammata”, czyli „krzyż hakowaty”. Drugim głównym godłem Ariów jest krzyż równoramienny z symbolem Słońca pośrodku.

Swastyka jest symbolem naszej galaktyki, Drogi Mlecznej, która stanowi dysk utworzony z miliardów gwiazd, które grupują się w czterech wygiętych rękawach/ramionach. Szeroko używany znak swastyki jest znakiem, oznaczającym naszą galaktykę i powiązany jest z symbolem centralnej Gwiazdy Polarnej wyznaczającej oś wszechświata, oraz z gwiazdozbiorem Wielkiej Niedźwiedzicy. Jest też odpowiednia runa w starym h'aryjskim piśmie ją oznaczająca. Swastyka, jako symbol solarny obrazujący okrężny ruch planet i gwiazd wokół Słońca, został przyjęty znacznie później.

Krzyż równoramienny przedstawia lśniące promienie boskości, wychodzące z jednego ośrodka, z centrum Wszechświata, symbolizowanego przez krąg słoneczny. Tak przedstawiany jest do tej pory w Indiach, w tak zwanej praojczyźnie wielu narodów, oraz w Tybecie. Najdawniejsza forma krzyża nie reprezentowała sobą dwu przecinających się linii, lecz Słońce (symbolizujące jedyne boga) i cztery promienie, rozchodzące się na cztery strony świata. Słońce bowiem, błyskawica i płomień ogniska domowego, stanowiły w oczach Aryjczyków trzy odmiany ognia – jako symbolu i emanacji Boga Jedynego, Istoty Najwyższej.

W starożytności krzyż sprofanowany przez Rzymian nie był znakiem „męki pańskiej”, lecz jako aryjski krzyż równoramienny, był magicznym znakiem solarnym, symbolizującym boże błogosławieństwo. Podobnie swastyka, jak i krzyż równoramienny, są świętymi symbolami Ariów-Słowian. Krzyż

równoramienny, analogiczny z bizantyjskim, znajduje się na świątyniach buddyjskich w charakterze znaku solarnego.

Godłem państwowym niektórych księstw aryjskich był równoramienny krzyż z symbolem Słońca pośrodku, jak też orzeł o dwu głowach, który tysiąclecia później wszedł do godła Bizancjum, Austrii, Serbii, Albanii, Czarnogóry, Rosji. Obecnie krzyż równoramienny jest w godle państwowym Szwajcarii, Grecji, Kazachstanu i kilku innych państw. Jeszcze w roku 1024 muzułmanie Kalifatu obchodzili święto krzyża świętego, który umieszczali na swych ikonach, ale był to równoramienny słoneczny krzyż aryjski a nie łaciński. Potem tę praktykę, jak i malowanie ikon, zakazano w związku z wyprawami krzyżowymi chrześcijan, których symbolem krzyż łaciński został dopiero pod koniec IV wieku.

Swastyka sprofanowana przez hitlerowskie Niemcy, jak i krzyż równoramienny sprofanowany przez Krzyżaków są świętymi symbolami Ariów-Słowian. W wielu krajach istnieje zakaz używania wizerunku swastyki lub aryjskiego krzyża równoramiennego, świętych symboli Ariów-Słowian, bo rzymski smok je sprofanował i komuś się one źle kojarzą. Natomiast powinien istnieć zakaz używania krzyża łacińskiego symbolizującego rzymskiego smoka, który bardzo źle się kojarzy na całym świecie.

Ciąg dalszy nastąpi

Autorstwo: Stan Rzeczy

Źródło: WolneMedia.net